

РЕШЕНИЕ

№ 36439

гр. София, 05.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав, в публично заседание на 27.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **5675** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 166, ал. 4 от АПК вр. чл. 172, ал. 6 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/ .

Образувано е по жалба на А. С. Ф., ЕГН [ЕГН], чрез адв. Ф., с посочен съдебен адрес: [населено място], [улица],[жилищен адрес]тел.: срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗПАМ/ № 25-1920-000024 от 12.05.2025г. на старши полицаи Д., ОДМВР, П. с която временно е отнето СУМПС на жалбоподателя, до решаване на въпроса за отговорността но не повече от 18месеца.

Твърди се,че заповедта не съдържа всички изискуеми реквизити-без да е посочено кой,респ. какъв реквизит липсва.

На следващо място се излагат съображения за незаконосъобразност предвид факта,че на жалбоподателя е взета кръвна проба а заповедта е постановена без резултатите от нея да са готови и налични.Т.е. само на база изследване с техническо средство Дръгтест 5000. Позовава се и на направен на следващия ден кръвен тест в лаборатория „К.“,резултатите от който не доказват употреба на наркотици и упойващи вещества,ато резултатът е бил представен на административния орган. В този смисъл налагането на ПАМ без да са събрани категорични доказателства за виновността на жалбоподателя представлява произвол и нарушение на правото на защита.

На следващо място – в Заповедта е посочено,че СУМПС се отнема временно,до решаване въпроса за отговорността но не повече от 18месеца,т.е. не е конкретизиран срока за който се отнема съответния документ.

Ответната страна не изразява становище по жалбата.

Процесната жалба е допустима и редовна, като подадена от активно легитимирано лице, адресат на заповедта, в срока по чл.149 ал.1 от АПК, срещу подлежащ на обжалване акт по чл. 172 ал.5 вр чл.172 ал.1 от ЗДвП и чл. 171 т.1 б.“б“ от ЗДвП, в съответствие с изискванията на чл.150 и чл.151 от АПК и като такава подлежи на разглеждане по същество.

По съществуто на спора с оглед твърденията на страните и предмета на съдебна проверка,съдът съобрази и приема:

С процесно обжалваната Заповед, административния орган установил и приел,видно и съдържанието на самата Заповед, че А. Ф., на 12.05.2025г. около 11:20 в [населено място], управлява лек автомобил „М. С 350“ с табели рег. [рег.номер на МПС] по [улица]с посока на движение от Регионален исторически музай към улица без име. При извършена проверка на [улица]при бившия бар „Олгин“ е бил спрян и изпробван с тахническо средство Дръгтест 5000,фабр.№ ARRC-0070, като е отчетен положителен резултат за бензодиазепини.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Видно от Заповед № 8121з – 1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, СДВР е определена да осъществява контрол по ЗДвП, а съгласно приложената Заповед № 6400 от 07.07.2023 г. на директора на СДВР, компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки от процесния вид са длъжностни лица – държавни служители от отдел "Пътна полиция" при СДВР – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР. Оспорената по делото заповед е издадена от полицейски инспектор в отдел "Пътна полиция" – СДВР/видно от Заповед № 513з-9568/13.09.2024г за преназначаване на полицейски инспектор Н., поради което следва да се приеме, че е налице компетентност на административния орган за прилагане на процесната принудителна административна мерки.

Оспорената заповед за прилагане на ПАМ е постановена в писмена форма и съдържа изискуемите се реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК. Посочено е както правното основание за упражненото административно правомощие, така и фактите и обстоятелствата, възприети като релевантни за наличието на материалноправните предпоставка за прилагане на ПАМ. Поради това, съдът приема, че изискването на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК за постановяване на мотивиран административен акт е изпълнено.

Ноторно и без необходимост от излишни референции е възприятието,че част от мотивите на акта, могат да бъдат съпровождащи го,като част от административната преписка,когато са обективирани в друг, надлежен документ. В предходните пасажии съдът ясно изложи възприятието си за фактите по спора именно на база административната преписка и процесният акт,поради което не може да се приеме, че същият е немотивиран,постановен при липса на фактически и правни основания.

Успоредно с това – при постановяване на акта не са допуснати нарушения на процесуалните правила обуславящи отмяната му. Конкретно – налице е напълно изяснена фактическа обстановка,въз основа на която е приложена и дадената от органа правна квалификация. В този смисъл не е налице процесуална незаконосъобразност на акта и в частност – нарушение на чл.35 АПК.

Фактическият състав за налагане на ПАМ в хипотезата на чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП, изисква лицето да управлява моторно превозно средство с след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест. Изречение второ на посочената разпоредба предвижда, че ПАМ при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал.

4 установените стойности са определящи.

По силата на чл.174 ал.4 ЗДвП, редът, по който се установява концентрацията на алкохол в кръвта на водачите на моторни превозни средства, трамваи или самоходни машини и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, се определя с наредба на министъра на здравеопазването, министъра на вътрешните работи и министъра на правосъдието.

Съгласно Чл. За. ал.1 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, издадена от министъра на здравеопазването, министъра на вътрешните работи и министъра на правосъдието/Наредбата/, установяването на концентрацията на алкохол в кръвта се извършва с доказателствен анализатор, показващ концентрацията на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух и отчитащ съдържанието на алкохол в горните дихателни пътища (доказателствен анализатор), или с медицинско и химическо лабораторно изследване, а на употребата на наркотични вещества или техни аналози – с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване, когато: 1. лицето откаже извършване на проверка с техническо средство или тест; 2. лицето не приема показанията на техническото средство или теста; 3. физическото състояние на лицето не позволява извършване на проверка с техническо средство или тест.

В настоящият казус и след тестването с техническо средство на жалбоподателят е издаден и талон за изследване № 0184860, издаден от Б. П., полицай, Първо РУ, ОДМВР П., връчен на жалбоподателя на 12.05.2025г. в 12ч. и 40 минути му е указано в срок до 45 минути да даде проба във Ц. - П..

По силата на чл. 15 ал.6 от Наредбата - при неявяване на лицето за изследване в указания в талона за изследване срок се приемат показанията на техническото средство или теста, с което е установена концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози. В тази връзка определящ за изхода от спора е факта – явило ли се е лицето да даде проба за изследване в срок, така, че същата да бъде отчетена от административният орган.

Съгласно чл. чл.27 ал.1 от Наредба № 1 от 19.07.2017г. Лабораторията, извършила изследването, изпраща протокола по чл. 24, ал. 2 и протокола по чл. 14, ал. 2 на структурата, посочена в талона за изследване.

Освен това, посочена Наредба ясно посочва кои специализираните лаборатории, чиито анализ на пробите е правно значим.

По силата на чл.11 от приложимата Наредба - медицинското изследване и вземането на проби се извършва в спешните отделения на многопрофилните лечебни заведения за болнична помощ и във филиалите на центровете за спешна медицинска помощ (Ц.), които се намират извън областните градове, както и в лечебните заведения, в които лицата са транспортирани за оказване на медицинска помощ или са настанени за лечение.

Посоченото изискване е спазено, като чл.19 ал.1т.1 б.“а“ от Наредбата регламентира специализираните химически и химико-токсикологични лаборатории които следва да обработят пробите за лицата.

По делото са представени прокурорско постановление за прекратяване на НП от 09.09.2025г. по отношение на А. Ф., въз основа на изготвена химическа експертиза № 25/Т. – 7594 от 07.08.2025г. на Н. на МВР от което се установява, че кръвната проба на лицето не съдържа наличие на наркотици или упойващи вещества.

В прокурорското постановление е отразено ясно, че кръвната проба е дадена при транспортиране жалбоподателя до Ц. и оттам – изпратена за анализ в Н. на МВР.

По силата на чл.19 ал.1 б.“е“ от Наредбата пробите за установяване на алкохол, респ. химико-токсикологичните изследвания за наркотици, упойващи вещества или техните аналози се

изследват в Медицинския институт на МВР - за всички области на страната. В този смисъл и макар да липсва протокол за изследване от страна на Ц. и МБАЛ „Р. А.“,гр.П., е налице изследване от Н. на МВР. След като пробата е изпратена на Н. на МВР е напълно логично и обосновано всъщност тя да не се намира и да не е обработена и изследвана нито от Ц.,нито от МБАЛ „Р. А.“,гр.П.. Пробата е взета и изследвана от нормативно регламентирана лаборатория,респ. резултатите от нея следва да бъдат кредитирани от съда.

Наличието на яснота относно липсата на упойващи средства и наркотични вещества в пробата от жалбоподателя налага извод,че процесната заповед постановена незаконосъобразно и следва да бъде отменена.

При този изход от спора и съобразно чл.143 ал.1 АПК основателна е претенцията на ответника за присъждане на адвокатско възнаграждение. Жалбоподателят е бил защитаван и представляван от надлежно упълномощен адвокат. Налице е договор за правна защита и съдействие,сръкописно подписан от страните,с уговорен размер на възнаграждението от 1000лв,респ. имащ характер в тазиси част на разписка за предаване сумата.

Предвид частно-правният характер на облигационното правоотношение за разноски, липсата на възражение от страна на ответника досежно размера на възнаграждението не позволява на съда да приложи критериите за анализ неговата обоснованост. В този смисъл същото следва да се присъди на страната, така, както е предявено и доказано.

С оглед изложеното и на основание чл. 172 ал.2,предл. второ от АПК, Административен съд София-град, трето отделение, 74 състав:

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-1920-000024 от 12.05.2025г. на старши полицай Р. Д., ОДМВР, П..

ОСЪЖДА ОДМВР-П. да заплати на А. Ф., ЕГН [ЕГН] сумата от 1000/хиляда/лева адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно.

Съдия: